

Arrest

nr. 102 304 van 3 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DRIESEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (B.T.), bent een vierentwintigjarige soenitische Afghaan van Tadzjiekse origine. U bent geboren in de wijk Karte Solha in de stad Aybak, gelegen in het gelijknamige district, in de provincie Samangan. U woonde daar met uw ouders, uw broer (S.K.) en uw zus (A.). Op het einde van 1381 (Afghaanse kalender, 2002) vertrok uw broer (S.K.) naar Saoedi-Arabië om er in het hotel van een vriend van uw vader te werken. Hij verblijft sinds saur 1387 (Afghaanse kalender, 21 april – 22 mei 2008) in de gevangenis van Dammam omdat hij op 27 saur 1387 (Afghaanse kalender, 17 mei 2008) een auto-ongeluk veroorzaakte waarbij een dodelijk slachtoffer viel. Uw vader werd in de vierde maand van het jaar 1388 (Afghaanse kalender, 22 juni – 23 juli 2009) aangereden en liet hierbij het leven. Uw moeder woont momenteel bij uw zus (A.) en haar echtgenoot in Kabul. U bent sinds het jaar 1385 (Afghaanse

kalender, 21 maart 2006- 21 maart 2007) verloofd met de negentienjarige (S.). Zij verblijft momenteel in Samangan.

De problemen die ertoe geleid hebben dat u Afghanistan heeft verlaten, zijn het gevolg van een auto-ongeval dat uw broer (S.K.) veroorzaakte op 27 saur 1387 (Afghaanse kalender, 17 mei 2008) in Saoedi-Arabië en waarbij zijn vriend (G.S.) – een Afghaan afkomstig uit het district Dan-e-Ghori uit de provincie Baghlan die samen met uw broer werkte in Dammam - om het leven kwam. Door de Saoedi-Arabisch overheid werd beslist dat uw broer een gevangenisstraf moest uitzitten tot zolang de familie van het slachtoffer weigerde uw broer vergiffenis te schenken. Indien de familie geen oplossing voorstelt binnen de vier jaar, zou de rechtbank zelf een beslissing nemen. Sindsdien verblijft uw broer in de gevangenis van Dammam in Saoedi-Arabië. Op 21 jawza 1387 (Afghaanse kalender, 11 juni 2008) reed u met uw wagen naar huis toen u een wagen aan hoge snelheid zag voorbijrijden. Een aantal minuten later zag u dat deze auto langs de kant van de weg geparkeerd stond en dat de twee passagiers, elk langs een kant van de weg, u aanmaanden te stoppen. U wilde halt houden maar herkende toen, ondanks zijn vermomming, (A.K.), de oudste broer van (G.S.) en besloot die plaats zo snel mogelijk te verlaten. Er werd schoten afgevuurd naar uw auto, maar u werd niet geraakt. U herkende (A.K.) omdat u hem al eens ontmoet heeft toen uw broer in 1386 (Afghaanse kalender, 21 maart 2007- 21 maart 2008) zes maanden naar huis kwam en cadeaus had meegebracht voor de familie van zijn vriend (G.S.) en (A.K.) deze geschenken bij u thuis kwam ophalen. Zowel (A.K.) als de andere broer van (G.S.) zijn actief voor de taliban in het district Dand-e-Ghori in de provincie Baghlan. Na het incident waarbij u gevisieerd werd, ging u samen met uw vader naar het politiecommissariaat om een verklaring af te leggen over wat er gebeurd is. Vijf dagen na dit incident, op 25 jawza 1387 (Afghaanse kalender, 15 juni 2008) verliet u Afghanistan met behulp van een smokkelaar. U arriveerde op 29 december 2011 in België waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

Uw vader kreeg een eerste brief van de taliban waarin geschreven stond dat hij geen klacht mocht indienen. Ongeveer een jaar na uw vertrek bracht uw vader de Afghaanse autoriteiten op de hoogte van de situatie waarin uw broer verkeerde. De Afghaanse ambassade in Riyad werd gecontacteerd, maar er kwam geen antwoord. In de vierde maand van het jaar 1388 (Afghaanse kalender, 22 juni – 23 juli 2009), twee weken nadat hij de autoriteiten had geïnformeerd over de zaak van uw broer, werd uw vader aangereden door een auto en liet hij daarbij het leven. U was op dat moment in Griekenland. Diezelfde maand diende uw moeder een aanvraag in bij het politiecommissariaat van Samangan om jullie problemen te bevestigen. Meer dan een maand na de dood van uw vader werd een brief op de deur van uw huis gekleefd waarin de taliban meldde dat uw vader al gedood werd, dat uw broer zich in de gevangenis bevond en dat u door hen gezocht werd. Uw huis werd op dat moment niet meer door uw familie bewoond omdat uw moeder reeds bij uw zus in Kabul was ingetrokken. Het waren de nieuwe bewoners van uw ouderlijk huis die uw familie op de hoogte brachten van deze dreigbrief van de taliban.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de familie van (G.S.).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een klacht bij het politiecommissariaat van Samangan, een klacht bij de provinciegouverneur, een bevestiging van de ouderen, een dreigbrief van de taliban, een brief aan het Independent directorate of local governance, een bevestiging van ontvangst door het Independent directorate of local governance, een brief aan de Afghaanse ambassade in Riyad, een enveloppe en uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan onvoldoende overtuigend zijn.

Het CGVS betwist niet dat uw broer een auto-ongeluk veroorzaakte in Saoedi-Arabië en hierdoor in de gevangenis van Dammam wordt vastgehouden. Er wordt echter geen geloof gehecht aan uw verklaringen over de moord op uw vader en aan de bedreigingen die u kreeg van de familie van de vriend van uw broer, (G.S.), die bij het auto-ongeluk dat uw broer veroorzaakte, omkwam.

In de eerste plaats dient gewezen te worden op de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten in verband met de reactie van de familie op de dood van (G.S.) waar zij uw broer, (S.K.), verantwoordelijk voor achtten.

Zo verklaart u dat uw broer in de gevangenis moet blijven tot de familie van het slachtoffer beslist om uw broer te vergeven of een schadevergoeding vraagt aan uw familie. De familie van het slachtoffer zou volgens uw verklaringen geen geld gevraagd hebben en zou van mening zijn dat uw broer gestraft moet worden en dat er wraak moet worden genomen vanwege de moord op hun zoon (CGVS p.14). In de brief die uw vader, (T.K., op 12 jawza 1388 (Afghaanse kalender, 2 juni 2009) schreef aan de gouverneur van de provincie Samangan, staat echter dat uw vader dikwijls contact heeft gehad met de vader van het slachtoffer met de vraag akkoord te gaan met de vrijlating van uw broer, maar dat deze een schadevergoeding eiste die uw vader niet kon betalen omdat hij werkloos is (zie documenten in het administratieve dossier). Ook in de brief die gericht is aan de Afghaanse ambassade in Riyad (zie documenten in het administratieve dossier), maakt uw vader melding van een schadevergoeding die hij onmogelijk kan betalen. **De verklaringen van uw vader aan de provinciegouverneur over een te betalen schadevergoeding staan in contrast met uw verklaringen dat de familie van het slachtoffer geen geld vroeg maar er op uit was om wraak te nemen** (CGVS p.14).

Verder dient erop gewezen te worden dat in geen van de brieven die uw vader naar verschillende instanties stuurde met de vraag hem hulp te bieden voor de vrijlating van zijn zoon melding gemaakt wordt van de bedreigingen die de familie van het slachtoffer tegenover jullie zou geuit hebben. Nochtans werden deze klachten een jaar na het incident op 21 jawza 1387 (Afghaanse kalender, 11 juni 2008) waarbij u door de broer van (G.S.) werd beschoten, door uw vader neergelegd. Aangezien deze verschillende klachten van uw vader handelen over de nasleep van het auto-ongeluk dat uw broer veroorzaakte en de eisen die de familie van het slachtoffer stelt maar waaraan uw vader niet kan voldoen, is het wel heel merkwaardig dat het incident waarbij u werd beschoten, noch bedreigingen die deze familie aan u of uw vader zou geuit hebben, ter sprake wordt gebracht in deze klachten. **Het ontbreken van enige verwijzing in de klachtbrieven van uw vader naar de problemen die u of uw familie zou hebben ondervonden met de familie van het slachtoffer, ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de bedreigingen waarvan u het slachtoffer werd, waaronder het schietincident waarbij u een broer van (G.S.) herkende.**

Verder legt u een document voor waarin de politie van Samangan, op vraag van uw moeder, op 14 asad 1388 (5 augustus 2009) bevestigt dat u een jaar eerder werd aangevallen door een aantal onbekende mensen (zie documenten in het administratieve dossier). **Het is opmerkelijk dat in dit document gesproken wordt over onbekende mensen hoewel u één van de twee belagers verklaart te hebben herkend als (A.K.), de broer van (G.S.)** (CGVS p.15). Wanneer u gevraagd wordt waarom u de namen niet genoemd hebt, geeft u aan dat uw vader dit niet wilde omdat de daders actief waren bij de taliban en dit voor problemen zou zorgen (CGVS p.17). Uw vader vernoemde nochtans de naam van (G.S.) en die van zijn vader (G.H.) in zijn brieven aan de provinciegouverneur (zie documenten in het administratieve dossier). **Het is weinig overtuigend dat uw vader de namen van het slachtoffer en zijn vader vernoemt in zijn schrijven naar verschillende officiële instanties, maar dat hij het problematisch zou vinden dat er melding gemaakt zou worden van de broer van (G.S.) als dader van het incident waarbij u werd beschoten.** Het CGVS stelt zich ook de vraag waar een klacht toe dient wanneer de namen van de daders niet worden vermeld. Uw antwoord dat u de namen niet mocht vernoemen van uw vader maar u dit incident desondanks toch aangaf omdat men verplicht is de politie op de hoogte te brengen wanneer er een incident plaatsvindt, heeft betrekking op de klacht die u de dag na het incident indiende maar waar u geen documenten van voorlegt (CGVS p.17). **Het kan echter geen verklaring bieden voor het feit dat uw moeder, een jaar na het incident, beslist een klacht neer te leggen maar er toch voor kiest u belagers niet te noemen.** Ook in de bevestigingsbrief van de ouderen van uw dorp wordt gesproken over onbekende mensen (zie documenten in het administratieve dossier), terwijl u verklaarde dat zij op de hoogte zijn van uw problemen (CGVS p.3) en dat zij onderhandelden met de familie van het slachtoffer (CGVS pp.10,18) waardoor er dus kan verwacht worden dat zij op de hoogte waren van de identiteit van uw belagers. Het feit dat de politie en de ouderen bevestigen dat u werd aangevallen maar verder geen enkele moeite doen om deze stelling te onderbouwen én dat deze bevestigingsbrieven werden opgesteld op vraag van uw moeder geven deze documenten bovendien een gesolliciteerd karakter.

Tenslotte dient te worden gewezen op het feit dat uw vader pas in de maand jawza van 1388 (Afghaanse kalender, 22 mei – 22 juni 2009) de officiële instanties aanschrijft met de vraag om hulp voor de vrijlating van zijn zoon (zie documenten in het administratieve dossier). Gevraagd waarom uw vader hier een jaar mee wachtte, verklaart u dat uw vader dacht dat de familie van het slachtoffer misschien toch akkoord zou gaan met een verzoening omdat de ouderlingen pogingen ondernamen om tot een compromis te komen (CGVS p.18). **Het is weinig geloofwaardig dat, indien u daadwerkelijk werd beschoten door de broer van het slachtoffer omdat hij wraak wilde nemen, uw vader na een dergelijk incident van mening is dat de familie van het slachtoffer mogelijk akkoord zou gaan met een verzoening en daarom een jaar wacht om stappen te ondernemen.**

Er wordt met andere woorden geen geloof gehecht aan uw verklaringen dat u en uw familie omwille van het auto-ongeluk dat uw broer veroorzaakte bedreigd werden door de familie van het slachtoffer van het ongeval omdat geoordeeld wordt dat uw verklaringen niet in overeenstemming zijn met de documenten die u voorlegt.

Aanvullend kan nog worden opgemerkt dat u in uw gehoor bij het CGVS wijst op de banden die de familie van het slachtoffer had met de taliban (CGVS pp.3,13). U zou dit weten omdat uw broer u hierover heeft verteld en omdat de dreigbrief die na de dood van uw vader op de deur van uw ouderlijk huis werd geprikt ondertekend werd door de taliban (CGVS p.9). In uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geeft u echter nergens aan dat de personen die u vreest actief zijn voor de taliban (Vragenlijst CGVS, p.3). U gaf nochtans aan dat het gesprek bij DVZ goed verlopen was (CGVS p.5). Dat u bij DVZ niet gevraagd werd wie uw vijanden waren en dat u bij DVZ een korte samenvatting van uw problemen heeft gegeven (CGVS p.5), kan hier niet aanvaard worden als verschoningsgrond. Aangezien deze personen u beschoten hebben, uw vader vervolgens gedood hebben en in naam van de taliban twee dreigbrieven naar uw familie gestuurd hebben, is het weinig geloofwaardig dat u het feit dat zij aan de taliban gelieerd zijn over het hoofd zou zien wanneer u gevraagd wordt de belangrijkste feiten in verband met uw problemen op te noemen (Vragenlijst CGVS, p.3).

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de familie van (G.S.) vreest vanwege een auto-ongeval dat uw broer veroorzaakte in Saoedi-Arabië omwille van uw onaannemelijke verklaringen en de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u aflegt en de documenten die u voorlegt. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) bevestigt uw identiteit, die niet betwist wordt. De brief die uw vader schreef naar de provinciegouverneur, de brief aan het Independent directorate of local governance, de bevestiging van ontvangst van deze brief door het Independent directorate of local governance en de brief aan de Afghaanse ambassade in Riyad hebben betrekking op de stappen die uw vader ondernam om de gevangenisstraf van uw broer ongedaan te maken, hetgeen niet betwist wordt door het CGVS. De bewijskracht van de documenten die betrekking hebben op de bedreigingen van de familie van het slachtoffer, zoals de dreigbrief van de taliban, de bevestiging van de ouders en de bevestiging van het politiecommissariaat van het incident waarbij u beschoten werd, wordt echter ondermijnd door de hierboven aangehaalde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden. De enveloppe heeft geen betrekking op uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Samangan, district Aybak, te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen de provincie Samangan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat Samangan een zeer rustige provincie is. Er gebeuren amper incidenten. Geenszins kan besloten worden dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Aybak van de provincie Samangan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Aybak van de provincie Samangan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

*Gezien een groot gedeelte van uw familie in de **stad Kaboel** verblijft, is er ook geen enkele reden waarom u, een volwassen man, zich niet in Kaboel zou kunnen vestigen.*

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), in samenhang met de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing niet op juiste gegevens of pertinente motieven is gesteund en berust op een onredelijke beoordeling van zijn verklaringen. Ten onrechte werd geen geloof gehecht aan zijn verhaal.

Dat in de klachtbrieven van zijn vader niet wordt verwezen naar de problemen met de familie van het slachtoffer, verklaart verzoeker door de vrees voor repercussies vanwege de taliban. Oorspronkelijk hoopte zijn vader dat de verzoeningspoging door de ouderen succes zou kennen doch wanneer dit mislukte, wenste hij naar de politie te stappen. Daardoor werd hij bedreigd door de taliban, die hem duidelijk maakte dat hij geen klacht mocht indienen. Verzoekers vader wilde zijn zoon echter vrij krijgen en ondernam daartoe stappen. Het schietincident en de bedreigingen wilde hij niet concreet bespreken omdat de overheid dan bij de ouders zou uitkomen.

Volgens verzoeker is het voorts logisch dat zijn vader wel de namen van het slachtoffer en diens vader noemde doch niet de naam van de broer van het slachtoffer, daar deze lid was bij de taliban. De dood van het slachtoffer was de aanleiding voor de gevangenschap van verzoekers broer en zij hadden de vergiffenis van de ouders van het slachtoffer nodig om verzoekers broer vrij te krijgen. De broer van het slachtoffer speelt een rol in de bedreigingen jegens verzoeker en diens familie, hetgeen de gevolgen van het ongeval betreft, doch heeft in se niets te maken met het ongeval of de gevangenschap van verzoekers broer. Daarom was zijn naam niet noodzakelijk in de brieven aan de autoriteiten. De vader van verzoeker vermeldde de broer van het slachtoffer niet om repercussies te vermijden.

Omtrent de vastgestelde omissie bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), stelt verzoeker dat de feiten die hij vermeldde bij de DVZ overeenstemmen met hetgeen hij uitgebreider verklaarde bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Het is niet omdat hij het woord taliban niet uitsprak dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, *juncto* artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in samenhang gelezen met artikel 2, 3 en 5 van het EVRM.

Hij toetst zijn feitenrelaas en situatie aan artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en betoogt aan de in dit artikel gestelde voorwaarden te voldoen. Onder verwijzing naar het *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan* van juli 2012, stelt hij zich niet te kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten in eigen land. Aldus zal bij een terugkeer naar Afghanistan slachtoffer worden van handelingen in strijd met artikel 2, 3 en 5 van het EVRM.

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De feiten en argumentatie zoals hoger uiteengezet tonen volgens hem aan dat hij een reëel risico loopt om bij een terugkeer te worden gedood of slachtoffer te worden van een onmenselijke behandeling.

Voorts betoogt hij, verwijzend naar een passage uit het voormelde *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan* waaruit blijkt dat de opstandelingen het vermogen behouden om in het hele land aanslagen te plegen, dat de situatie in Afghanistan en in het bijzonder in de regio waarvan hij afkomstig is niet stabiel is. Het CGVS verwijst bovendien in de bestreden beslissing zelf naar aanslagen die plaatsvonden in Kabul.

2.2.1. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Verzoeker laat na te duiden welke bepaling van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet hij geschonden acht en geeft evenmin aan op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden. Hoe het eerste lid van voormeld artikel geschonden zou zijn kan niet worden ingezien daar artikel 57/6, eerste lid, 1° de commissaris-generaal de bevoegdheid verleent de bestreden beslissing te nemen. Het derde lid is *in casu* niet van toepassing daar de bestreden beslissing geen beslissing betreft zoals bedoeld in artikel 57/6, eerste lid, 2°.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, zodat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de

bestreden beslissing, die in duidelijke bewoordingen in deze beslissing zijn opgenomen, kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Verzoeker tracht in onderhavig verzoekschrift ten onrechte de omissie in de vragenlijst, zoals vastgesteld in de bestreden beslissing, te minimaliseren. Indien de familieleden van het slachtoffer van het verkeersongeval dat door zijn broer werd veroorzaakt daadwerkelijk banden vertoonden met de taliban en verzoeker en zijn familie, naar aanleiding van dit ongeval, werden gevisieerd door en dreigbrieven ontvingen van de taliban, kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij hiervan melding zou hebben gemaakt in de vragenlijst. Dit betreft immers een element dat van doorslaggevend belang is voor de ernst van zijn vrees. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker een cruciaal gegeven als het feit dat hij vervolging vreesde vanwege de taliban in deze vragenlijst zou hebben vermeld. Dat hij naliet dit te doen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker laat de bestreden motivering voorts volledig ongemoeid, daar waar wordt vastgesteld dat zijn verklaringen niet kunnen worden gerijmd met de inhoud van de door hem neergelegde documenten. Verzoeker beweerde in dit kader dat de familie van het slachtoffer van het verkeersongeval geen geld vroeg doch louter erop uit was om wraak te nemen, terwijl uit de neergelegde documenten blijkt dat zijn vader in diens brieven aan de provinciegouverneur en de ambassade in Riyad melding maakte van veelvuldige contacten met de familie van het slachtoffer met de vraag om akkoord te gaan met de vrijlating van verzoekers broer, waarbij deze familie echter een schadevergoeding eiste die verzoekers vader, omdat deze werkloos was, niet kon betalen.

In de bestreden beslissing wordt verder met recht vastgesteld dat het opmerkelijk is dat verzoekers vader meer dan een jaar wachtte met het aanschrijven van de officiële instanties met de vraag om hulp voor de vrijlating van zijn zoon, alsmede dat verzoekers verklaring voor dit feit niet geloofwaardig is aangezien het niet aannemelijk is dat zijn vader, ondanks dat verzoeker zou zijn beschoten door de

broer van het slachtoffer van het verkeersongeval die wraak wilde nemen, ervan zou zijn uitgegaan dat de familie van dit slachtoffer mogelijk akkoord zou gaan met een verzoening.

Bovendien ondermijnt het ontbreken van enige verwijzing naar de problemen die verzoeker en zijn familie zouden hebben ondervonden met de familie van het slachtoffer in de klachtbrieven die door verzoekers vader werden verstuurd naar diverse instanties, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de bedreigingen en van het schietincident waarbij verzoeker een broer van dit slachtoffer herkende. Deze klachtbrieven handelen immers over de nasleep van het auto-ongeval dat verzoekers broer veroorzaakte en de eisen die door de familie van het slachtoffer werden gesteld. Dat verzoekers vader in deze context het feit dat verzoeker zou zijn beschoten en dat hij en zijn familie werden bedreigd niet ter sprake zou hebben gebracht is niet aannemelijk. Dat zijn vader repercussies vreesde kan deze vaststelling niet verklaren aangezien verwacht kon worden dat hij, door stappen te ondernemen om verzoekers broer kennelijk tegen de wil van de familie die hen viseerde toch vrij te krijgen, de leden van deze familie hoe dan ook voor het hoofd stootte.

Tevens is het uiterst bevreemdend dat bij de klacht die verzoeker en zijn vader naar aanleiding van het schietincident indienden bij de politie, zij de naam van de broer van het slachtoffer van het ongeval die verzoeker beschoot niet zouden hebben genoemd (administratief dossier, stuk 6, p.16-17) en dat deze evenmin wordt vernoemd in het document dat verzoekers moeder later aan de politie vroeg ter bevestiging van de aanval waarvan verzoeker slachtoffer werd. In dit document wordt, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, slechts gesproken over onbekende personen. In dit kader rijst de vraag wat het nut is van het indienen van een klacht indien zij de namen van de daders niet vermelden. Dat zij deze niet vermeldden omdat zij repercussies vreesden, kan deze vaststelling niet verklaren aangezien aangenomen kan worden dat zij, indien zij dermate bevreesd waren voor repercussies, geen klacht zouden hebben ingediend. Het indienen van een klacht, waarbij verzoeker bovendien gedetailleerd beschreef wat er gebeurde en zelfs de wagen omschreef van degene die hem beschoot (*ibid.*), kon immers volstaan om verdere wraak te riskeren vanwege hun belagers. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat het, indien verzoekers vader uit vrees voor repercussies de naam van de broer van het slachtoffer die verzoeker beschoot niet wou noemen in het kader van de klacht aan de politie, niet aannemelijk is dat hij wel de naam van het slachtoffer en diens vader zou noemen in de klachtenbrieven die hij naar diverse officiële instanties verstuurde. Nog daargelaten de reeds hoger gedane vaststelling dat hij middels deze brieven hoe dan ook de familie die hen viseerde voor het hoofd stootte, was het immers geenszins ondenkbaar dat de autoriteiten de klachtbrieven en het schietincident waarvan verzoeker slachtoffer was aan elkaar zouden linken op basis van de klachtbrieven, en dit gelet op de hierin genoemde namen en de eerder ingediende klacht bij de politie. Nog minder aannemelijk is het dat de ouderen, die blijkens de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen op de hoogte waren van de problemen van verzoekers familie, onderhandelden tussen diens familie en hun belagers en aldus de identiteit van hun belagers kenden, in de bijgebrachte bevestigingsbrief slechts zouden spreken over onbekende mensen. Dat de politie en de ouderen bevestigen dat verzoeker werd aangevallen doch voor het overige geen moeite doen om deze stelling te onderbouwen en dat de bijgebrachte documenten werden opgesteld op verzoek van verzoekers moeder, geeft deze documenten, zoals met reden wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, bovendien een gesolliciteerd karakter.

Aan de documenten die betrekking hebben op de bedreigingen door de familie van het slachtoffer van het ongeval dat door verzoekers broer werd veroorzaakt kan, gelet op de hoger gedane vaststellingen en nu deze niet worden aangevoerd in het kader van een geloofwaardig relaas, geen bewijswaarde worden gehecht. De overige documenten vermogen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, die door verzoeker worden weerlegd noch betwist, evenmin afbreuk te doen aan het voormelde.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Voor zover verzoeker zich om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielaanvraag, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.6. gedane vaststellingen ter zake. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd in zijn betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst. De door hem geciteerde passage uit het *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, waarin slechts op algemene wijze wordt gesteld dat de opstandelingen, ondanks dat deze zware klappen toegediend kregen door de autoriteiten, het vermogen behouden om over bijna het hele land aanslagen te plegen, en de geciteerde passage uit de bestreden beslissing wegens immers geenszins op tegen de omstandige en gedetailleerde landeninformatie in het administratief dossier (stuk 15). Uit deze landeninformatie, waarin de algemene veiligheidssituatie uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd, blijkt dat in verzoekers regio van herkomst in Afghanistan voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) voorhanden is. Verder blijkt hieruit dat in de hoofdstad Kabul voor burgers zulk risico evenmin voorhanden is, zodat verzoeker, gezien een groot deel van zijn familie in Kabul verblijft, zich aldaar zou kunnen vestigen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Gelet op het voorgaande, kan de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht niet worden aangenomen.

2.2.9. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen daarnaast inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing en hogere motivering, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 2 en 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.10. Nog daargelaten dat verzoeker, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of risico zou lopen op ernstige schade, kan de schending van artikel 5 van het EVRM *in casu* niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad te dezen, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling en over de nood aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS